VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

Donar satisfacció a Catalunya i resoldre el seu plet de llibertat autonòmica és rectificar la història d'Espanya i assegurar la seva unitat estatal.
La República ho ha comprès.

ANY I — GIRONA, 14 MAIG DE 1932. — NUM. 15

Suggerències de l'actualitat

El present moment polític d'Espanya és ric en suggerències i ens ofereix modalitats noves, al ritme de la tramudació de fons que es ve operant d'ençà de la República.

Hi hagué un moment, quan es lliurava aferrissada batalla entorn de l'article 24, avui 26, de la Constitució, que creguérem que el problema religiós era el que més preocupava i apassionava a la consciència collectiva espanyola; és debatia aleshores si havia de continuar el "statu quo" de privilegi d'una confessió amb tendències a la unitat catòlica, o si pel contrari la llibertat de consciència i el laïcisme en les manifestacions de la vida pública havien d'ésser implantades com a directives de govern.

Hi hagué un altre moment en què la vida dels negocis cruixia per tots cantons; en què els valors anaven en desori i la pesseta era juguet de tots els vents; en què les empreses mercantils anaven a la fallida; en què el problema dels sense feina prenia proporcions desoladores. En aquell moment creguérem que el problema econòmic era el que més preocupava i apassionava la consciència collectiva.

Més tard, els conflictes del treball eren a l'ordre del dia; es vitorejava a cada cantonada la revolució social; les vagues es succeien sense interrupció i les organitzacions obreres dirigides per l'anarco-sindicalisme provacaven moviments revolucionaris. En mig d'aquell malestar insuportable, creguérem que la qüestió social era la que més preocupava i apassionava la consciència collectiva.

Doncs bé: ara en discutir-se l'Estatut de Catalunya, observem que l'atenció popular està absorvida per aquesta qüestió; que Espanya entera, ençà i enllà de l'Ebre, vibra en tensió altíssima; que un contingut emocional indescriptible agita totes les classes socials, agermanades excepcionalment per un impuls comú irrefrenable. Això ens porta a concloure que més que la qüestió religiosa, més que l'econòmica, més que la social — àdhuc essent tan tradicionals com són aquestes qüestions — preocupa més i apassiona més que elles a la consciència collectiva el problema patriòtic.

El fenomen és més constatable quan es simultaneja a les Corts la discussió de l'Estatut i la reforma agrària, ambdós problemes vitals de l'Estat Espanyol.

L'explicació del fet, no sabríem trobar-la sinó en la biologia. La nostra condició de catalans — i per part dels altres el mateix a la inversa — se'ns arrapa ànima endintre, s'abeura en la nostra mateixa sang, arrela en l'entranya de la nostra mateixa carn. Podem ésser catòlics, mahometans o indiferents; podem ésser rics o pobres; podem ésser obrers o patrons, el que no podem deixar d'ésser és catalans, perquè som catalans de la mateixa manera que som homes.

***

Aixi s'explica que tots els catalans que obeeixen amb dignitat i conseqüència els imperatius de la naturalesa, convergeixen en un mateix sentir i un mateix voler, forjadors del sentir i del voler del poble en massa.

Per tant, del fet natural n'ix el fet polític, el fet democràtic d'auto determinació, aquell fet que Maura assenyalava com fet capdal perquè amb criteri liberal i democràtic es concedis a Catalunya el que demana — encara que després oposés reserves a la concessió per altres ordres de raonaments.

Així es planteja la qüestió en essència, i cal dir que aquest plantejament ha tingut la seva primacia a Catalunya, primer per Almirall, després per Prat de la Riba i ara pel "Partit Catalanista Republicà", quan tenint aquest l'hegemonia en la direcció del catalanisme liberal i republicà, va pactar amb els sectors liberals i republicans d'Espanya entera, i va negar-se a anar a les eleccions convocades pel Govern Berenguer precisament perquè en el Parlament que es convocava, per l'abstenció acordada per tots el spartits republicans, hi havia de mancar la consciència liberal espanyola, única que podia resoldre el problema català, perquè era la única que podia entendre i resoldre un problema de llibertat.

I aquest honor que correspon al "Partit Catalanista Republicà", a part de atribuir-li un encert de fecundíssimes conseqüències, el rescabala abastament d'errors de tàctica posteriors ja sancionats i el revesteix del màxim prestigi davant l'opinió liberal i republicana de Catalunya i d'Espanya entera.

***

Constatem per fi, com ja fèiem observar en una nota d'"Antena" de la nostra passada edició, que el mòbil espiritual que emergeix d'una motivació patriòtica, com excitant de l'ànima popular i com a creador de passió, és més fort que els mòbils estrictament materialistes. Enriquim la història del pensament humà amb una nova experiència, amb una nova aportació que desmenteix la interpretació materialista que donà a la història Karl Marx, quan bastí la teoria que sols compten els factors econòmics per a moure les collectivitats i els homes que les integren.

La idealitat pura, que, entre altres, sojorna en el concepte del patriotisme, continua essent estímul, impuls i guia d'accions i reaccions. Constatar-ho amb proves de primera mà és per tots els espiritualistes un reconfort i una esperança.

J. DE CAMPS I ARBOIX

De teatre

Per causes del tot alienes a la seva voluntat, la Companyia de Comèdies Casals-Bruguera s'ha vist precisada a ajornar la representació del drama "La Llei dels homes" del nostre bon amic Pere Carreras. Sembla que l'ajornament serà d'alguna consideració, doncs no és fàcil que les causes que l'han motivat desapareguin abans d'acomiadar-se del nostre públic l'esmentada Companyia.

El diumenge esportiu

FUTBOL

Avui tarda , camp de Vista Alegre, extraordinari partit de futbol, entre els equips Sant Andreu i Girona, en match de competició "Copa Llevant".

Per a demà, dilluns de Pàsqua, a la tarda, el Girona ha organitzat un interessant encontre entre el primer equip del "C. D. Farnés", de Santa Coloma de Farnés i l'equip B del Girona F. C.

ANTENA

LA RESURRECCIÓ DELS MORTS

Els carlins han d'agrair a la República l'haver-los ressucitat. Feia dotzenes d'anys que no eren més que vestigis d'una política de temps imversemblants i per això s'anaven extingint per inanició.

Ara, però, s'han reviscolat, alçant al vent la bandera del catolicisme intransigent; parlant un llenguatge llegendari i desplegant bandera de monarquisme per a aplegar les despulles del naufragi d'una dinastia de seculars vergonyes.

Si no en les fileres oficials del carlisme, s'arredossen demés al sopluig de la seva teulada, els esperits espantats que temen la pèrdua de patrimonials privilegis i que temen el perjudici a interessos que creuen gairebé de dret diví.

Tot això explica la revifalla carlina, i que veus d'ultra tomba amb ressons dels segle XVII, aglevin alluvions heterogenis on plantin estaques les dretes més dretes de totes les dretes de la política europea.

Políticament és una vertadera ressurrecció dels morts, una mena de miracle polític, si és que també en política hi ha miracles.

PROPAGANDA TRADICIONALISTA

Dissabte passat a Girona hi hagué una conferència del senyor Lamamie de Clairac; dilluns un míting amb la senyora Urraca i els senyors Senante i Salaberry entre altres oradors. Ambdós actes foren per invitació i es veieren molt concorreguts. No hi hagué incidents, tal com pertoca a l'esperit liberal i "gentleman" de la ciutadania republicana.

La propaganda tradicionalista té aires de croada, amb grandiloqüència passada de moda i estridències de clarí. Es una propaganda que, tal com correspon als que viuen dels prejudicis del passat, ha d'evocar el passat no pas amb el prisma d'una crítica experimental, sinó amb la lírica desbocada del més ingenu romanticisme.

Amb aquesta tonalitat el públic que s'apretava en el Teatre Principal, posava en vibració totes les cordes. Era un públic sentimental i primari, fàcil a les deliqüescències oratòries. Un públic inflamat d'altra part, per excitacions apocalíptiques, que faciliten la credulitat i porten a la supressió de tot anàlisi.

Aixi la propaganda tradicionalista és fàcil, flonja i espategant.

DISQUISICIÓ

Evidentment la finalitat política de fons de la campanya tradicionalista, és d'un monarquisme a tota vela. No se'n recaten i això està bé, perquè no sembren confusionismes i tothom sap a què atenir-se.

Tan clar és el monarquisme d'aquestes campanyes, que ens admira que no hi estiguin al marge els estols de sacerdots que copiosament assistiren als actes celebrats. No és que volguem negar el dret que com a ciutadans iguals als altres tenen d'intervenir en política, encara que sigui contravenint per la seva part normes pontificies reiterades.

Ho retraiem simplement com una constatació significativa. Els actes or-

Entorn de la qüestió agrària

El minifundi

En un dels meus anteriors articles sobre el problema de la reforma agrària, deia que la propietat privada havia donat origen a divisions capricioses, sense normes agrícoles que s'oposen a la moderna industrialització del camp, i que la missió de la reforma agrària espanyola no havia d'ésser solament de disgregació del latifundi en els casos que s'estimés convenient, sinó també d'integració del minifundi.

Doncs bé, aquesta declaració meva sembla que ha estat erròniament interpretada per algú. Mai no hauria pogut suposar que les meves paraules poguessin ésser objecte de dubte per part de cap propietari.

No sóc extremista ni molt menys en el problema agrari ni en cap altre, però tampoc no sóc contrari del progrés social per evolució i ningú que em conegui no dubtarà del meu gran amor a les coses del camp, i la meva campanya de pública defensa de la propietat rústega l'he feta i la faré sempre a la llum del dia, puix que de tota la vida tinc la convicció ferma, que el puntal més sòlid del nostre sistema econòmic, és la propietat privada i la riquesa agrícola i perquè sóc a més individualista fins al moll dels ossos. O potser, millor dit encara, anticollectivista. Individualisme basat, però, en un sentiment liberal que he practicat sempre, impulsat pel meu defecte capdal que és la sinceritat. Perquè entenc, que les fórmules de convivència, d'assistència mútua i de cooperació, no han d'ésser mai imposades per la violència o per la força, sinó per la voluntat autèntica dels que ho desitgin. De liberal se n'ha d'ésser en la pràctica i no en teoria; i el liberalisme en la pràctica es respectar la voluntat dels altres, sempre que aquesta voluntat no sigui atemptatòria al dret dels altres.

Però parlem de la concentració parcellària, i intentaré demostrar en el present article que les meves paraules tenien fonament. Aquest problema no és nou, i a ell ha absorbit la seva atenció, dels millors agraristes dels nostres temps. Esmentaré el nom d'alguns llurs obres més importants, per si algú vol il.lustrar-se en semblant matèria.

Fermin Caballero ja fa molts anys advocava per la solució d'aquest problema en "El fomento de la población rural de España"; Diego Pazos, en la "Memoria sobre disposiciones que podrían impedir en España la división de fincas rústicas, cuando esta división perjudique a los cultivos"; Macías Picavea, en "El problema nacional"; el vescompte d'Eza en diverses publicacions i tants d'altres, han acusat el problema amb trets molt ferms, demostrant la imperiosa necessitat de llur solució.

Els esmentats tractadistes han demostrat d'una manera palpable, que aquest problema pesa damunt l'economia agrària com un dels més importants i malgrat això continua sobre el tapet, sense cap intent de solució. Pel contrari, veiem agreujar-lo cada dia amb la interminable divisió de finques rústegues.

Són molts els termes municipals i comarques agrícoles de Catalunya i d'Espanya, on la parcel.lació ha arribat a termes vertaderament inverossímils, en els quals la divisió de la propietat es podria qualificar de caòtica. Exemples diversos se'n podrien presentar de poblacions en les quals el terme mig de la superfície de les finques oscil.la pels volts d'una hectàrea (4'75 vessanes) i on les finques de 4 o 5 són considerades com de dimensions excepcionals. A això deu apuntar-se el que en molts casos les finques pertanyents a una mateixa propietat en major o menor escala, es troben escampades absurdament per tot el terme municipal.

Les conseqüències d'aquesta deplorable situació són moltíssimes, i mentre el problema subsisteixi seran de resultats negatius, pel propietari, pel pagès o masover i per l'economia nacional. Pel primer, ocasionant-li despeses d'administració o sosteniment, segons els casos, en major quantitat, puix que algunes d'elles són proporcionals al nombre de finques i no al valor de les mateixes. Una manifesta inseguretat de la cosa posseïda per la dificultat d'identificació i per la facilitat de l'intrusisme, i per a la gran dificultat que això suposa per a l'explotació directa.

Al pagès, obligant-lo a seguir el mateix sistema d'explotació que els seus veïns, privant-lo d'introduir amb estalvi aquelles modificacions que la tècnica aconsella.

A l'economia del país, perquè el cost de producció augmenta sensiblement.

La impossibilitat de tancar les finques per un mitjà econòmic degut a la desproporció que existeix entre el seu perímetre i superfície, el temps que cal invertir en els transports, la impossibilitat i la conveniència d'intensificar els cultius adoptant alternatives més extenses que limitin la superfície improductiva, són dificultats insuperables que porten com a conseqüència el monocultiu, amb tots els seus inconvenients d'ordre social i econòmic.

Lempleu de la maquinària agrícola resulta antieconòmic en les condicions a que ens referim, tant per la gairebé impossibilitat material que la màquina pugui actuar lliurement dins els límits de molts camps, com per l'enorme desgast que ocasiona el constant transport d'un lloc a l'altre, moltes vegades per camins intransitables; la minva que s'obté en el rendiment útil de la jornada de treball, circumstància molt important que s'ha posat de relleu allí on s'han fet els comptes analítics de la producció, en els llocs on la terra es troba absurdament repartida.

Més conseqüències adverses podem enumerar encara. L'obligació d'haver de donar pas a aquelles finques que es troben sense camí, terreny perdut per al cultiu; la que és perd amb els límits, vores de camp i recs; la desvalorització de la terra i com a conseqüència l'encariment de la producció i disminució d'aquesta; la despoblació del camp i la concentració al poble, únic centre possible d'activitat en el correu de totes les finques, són tants d'altres raonaments que podeu adduir en defensa de la nostra tesi.

Interessants estudis d'investigació demostren amb quina proporció augmenta el cost de producció per cada 500 metres de distància, en les següents quantitats: per als treballs manuals, del 5 al 6 per 100; per als treballs amb bestiar, del 8 al 10 per 100; per els transports, del 20 al 25 per 100. Sortint d'aquesta base haurem de deduir forçosament, que a mesura que

(c) Ministerio de Cultura 2005

Claudi Ametlla parla de la seva experiència al Govern civil de Girona

Copiem de "La Rambla":

—¿Quina ha estat, preguntem, l'experiència de la vostra estada al Govern Civil de Girona?

—Contestar a aquesta pregunta em portaria lluny. Hom podria fer-ne un llibre, i fa temps que em dol que la meva peresa em desaconsellés la idea que vaig tenir al començament d'ésser en aquest Govern Civil, d'escriure un diari. El resultat, garbellat l'enfarfec que en sortiria, podria ésser molt instructiu. Tantes i tan diverses i pintoresques i edificants i suggestives són les coses que de l'un cap de dia a l'altre passen per un Govern Civil.

Doncs no és una "experiència", sinó moltes "experiències" les que en treuré d'aquests mesos — per ara deu— d'ésser en un Govern Civil de la República de Catalunya. I perquè aquest preàmbul no sigui com una fugida d'estudi, per a no dir més, esmentaré algunes d'aquestes experiències adquirides a Girona.

En primer lloc jo no crec que el nostre poble sigui de mal governar. Ans crec tot el contrari. Ara, que el que no tolera és que el governin pel caprici, per l'arbitrarietat i per la injustícia. En allò que és just, i segons la llei, he trobat sempre que se m'obeïa, excepte quan les autoritats locals, cosa no freqüent, han volgut que les coses anessin d'una altra manera. Per això jo he pogut fer públicament el millor elogi civil d'aquestes contrades, dient: "Girona, terra de bon governar."

Això porta a una altra "experiència": la necessitat que l'administració municipal estigui a mans no dels més cridaners, sinó dels més assenyats, dels més preparats. Un bon alcalde al cap d'un bon Ajuntament evita molts conflictes, i no deixa que s'enverinin aquells que fatalment s'han de plantejar.

He tingut proporcionalment més conflictes, molts més, als pobles petits que als pobles grans. (Parlo, naturalment, d'ordre administratiu, municipal).

També m'han donat en aquest sentit més feina les poblacions en què no hi havia tradició republicana que aquelles altres en les quals els republicans preponderaven ja abans de la República.

Es curiós de constatar que mantes poblacions sense història republicana estan ara plenes de senglars, per als quals la República és poc. Cap a l'antic districte de Torroella hi ha cada fournierista que ara fa de comunista, i va caçant demandes de revisió de contractes agrícoles, i cap a l'Alt Empordà es produeix una certa mena de republicans que votaven l'Olèrdola, i que ara se senten també extremistes, que és cosa edificant!

La més grossa dificultat, al meu entendre, amb què es topa avui és la que suposa per a molts republicans passar per l'oposició al govern, deixar d'ésser partit per ésser un instrument governant. Governar agrada a tothom, i per a molts és un instint, una passió. Governar per a tots, donar la raó al que la té, encara que no sigui republicà o bé ho sigui de poc temps, ja és cosa més difícil, sobretot en contrades on el vell caciquisme ominós subjugà i perseguí els republicans. Com fer entendre a aquests que no és hora de venjances, que la República vol respecte a tothom, fins a aquells que potser no en són dignes? Vull apressar-me a dir, en honor dels nostres vells republicans, que la gran majoria d'ells han donat prova d'entendre aquest noble i intel·ligent llenguatge, i que l'esperit generós, propi dels homes d'esquerra, ha trobat en ells, en els més d'ells, i, sobretot, cosa curiosa, en aquells d'ells més catalanitzats, un acolliment ple de comprensió i de sentit de govern.

Els problemes administratius i d'ordre públic un cop aprovat l'Estatut.

Tampoc aquest punt no pot tractar-se lleugerament, repentinament, en una informació periodística.

En l'ordre administratiu ha d'haver-hi un gran canvi, una enorme transformació a Catalunya. Hi ha una gran feina a fer, humanitzant l'administració, fent-la ràpida, clara, barata. I sota d'aquesta obra purament administrativa hi ha una obra que en fóra un feliç complement: restaurar fins allí on es pugui la convivència, si no cordial, tolerant, almenys, d'un seguit de poblacions rosegades per odis, dividides implacablement en bàndols, gairebé sempre inspirats no en idees, sinó en motius locals de campanar, en personalismes, en qüestions sense cap grandesa.

Dir com ha d'ésser aquesta restauració administrativa és cosa dels tècnics, cosa llarga de fer i penosa d'implantar; però cosa absolutament necessària si es vol que l'Estatut doni a Catalunya allò que d'ell legitimament esperem.

El problema de l'ordre públic és important, però no crec que ofereixi dificultats grans si se l'enfoca amb aquell sentit de realitats, de moderació i de justícia que no mancaran sens dubte als nostres governants a l'hora que aquestes virtuts siguin inexorablement necessàries.

Els governadors que la República ha tingut a Catalunya han sabut evitar excessos greus en aquesta qüestió. L'assaig està fet, i això amb els mateixos elements de la monarquia. Amb els mateixos elements, però amb un altre esperit, no sols en ells, sinó especialment en els que els dirigeixen, dels quals aquells han estat generalment dòcils instruments. Doncs seguir això, perfeccionant-ho, ampliant-ho, em sembla que pot portar a una solució o a un començ de solució.

Innovar en aquesta qüestió, innovar radicalment, confesso que em faria molta por. Aprofitar l'existent, amb grans modificacions, amb una direcció i un esperit catalans, ho creuria més aconsellable.

Les qüestions més difícils que he hagut de resoldre.

Són sense cap dubte les qüestions obreres, els conflictes de treball.

Crec que a tots els governadors ha passat la mateixa cosa.

Jo he lamentat mantes vegades, com sens dubte han hagut de fer els meus companys, la manca d'elements tècnics, sobretot de lleis adequades per resoldre aquestes divergències, que són sempre greus per les derivacions que poden portar.

Es natural que les qüestions locals a què abans he al·ludit m'han donat molts mals de cap; que el problema

---

la distància de les finques augmenta les unes amb les altres, l'explotació esdevé ruïnosa.

Es a dir, que si s'agrupessin en una sola superfície les finques d'un mateix propietari, molta terra Catalana i espanyola produiria a molt menys cost de producció per unitat, i s'augmentaria considerablement seguint la llei econòmica de la renda diferencial, el valor de la seva riquesa fonamental.

I avui que amb el canvi de règim s'inicia a tots els pobles peninsulars un corrent de transformació en tots els ordres de la vida, i que en alguns indrets tracten de parcel·lar la terra, cal tenir en compte, que no serà solament dividint sinó també sumant, que s'aconseguirà una distribució racional i harmònica dels interessos agraris que hom intenta transformar.

Jo conec personalment els avantatges d'aquesta qüestió transcendental. A casa meva és una de les poques cases de pagès empordaneses que tinguin la terra i la masia en una mateixa finca, i, això, no pas de tota la vida, sinó gràcies al nostre treball i al nostre esforç personal. Exemple que no perquè sigui nostre hauria d'ésser imitat. En canvi, ens hem vist obligats a posar en règim d'arrendaments d'altres finques en molt bones condicions, per l'excessiva distància en què es troben situades, dintre el mateix terme municipal.

Els propietaris actuals podrien aconseguir un avenç notable en aquest sentit, si prèviament es posessin d'acord per efectuar les permutes necessàries.

El poder públic hauria de dictar les oportunes disposicions mitjançant les quals, durant un període de temps determinat, l'Estat o la Generalitat no percibiria ingrés de cap mena per la formalització dels documents necessaris, adoptant una fórmula jurídica senzilla que permetés fer les oportunes transaccions amb rapidesa i eficàcia. Les despeses de caràcter tècnic no pujarien per allí més amunt de 15 pessetes per hectàrea.

Resolent aquest problema, això sol ja fóra una veritable revolució jurídica del règim de la terra existent actualment.

I no ha d'oposar-se la raó egoista que les terres d'una mateixa comarca o poble són de característiques diferents, perquè el que aparentment es perdria per diferències de qualitat, es guanyaria sobradament per l'economia en els cultius, amb gran estalvi dels factors que intervenen en la producció de la terra: intel·ligència, treball i capital. Puix que avui dia, pels avenços de la ciència agronòmica i per la màgia dels adobs químics, el pagès intel·ligent pot arribar a convertir gairebé en realitat, el somni d'En Costa. Convertir les pedres en pa.

RAFAEL MASSAGUER

ANTENA

ganitzats no eren de propaganda catòlica, sinó ostensiblement partidistes, i per tant indiciaris de les tendències que segueix una gran part de la clerecia, tendències que són un expressiu retorn a posicions que semblaven abandonades d'un temps ençà.

Ho remarquem no pas amb ànim de crítica que no ens incumbeix, sinó com a simple indicació orientadora de futures contingències. L'absència de tot contingut catalanesc en aquestes propagandes ho fa més remarcable encara, i això és un pas regressiu lamentable, que minva el camí que semblava fet i permet besllumar incompatibilitats entre les dretes clàssiques i els sectors de la dreta catalanista arrepublicana.

UN RESULTAT ELECTORAL

Ja sabem els resultats de les eleccions franceses després del segon torn per a resoldre els casos de "ballotage".

La victòria ha estat dels partits d'esquerra; primer pels radicals i radicals socialistes, després pels socialistes unificats.

El partit clàssic de la democràcia francesa ,hereu titulat dels homes de la Gran Revolució, torna a governar el país veí, després d'haver estat uns anys allunyat del govern que vénia ocupant gairebé ininterrompudament d'ençà de la implantació de la tercera república.

El cos electoral francès s'ha sentit influït per l'esperit de Ginebra i ha fugit de la rígida posició de Marin i de Francklin-Bouillon, matitzada en certa manera per Tardieu.

Hi haurà una reproducció del Càrtel amb una entesa Herriot-Blum? Serà aquesta conjunció impossible i es formarà un govern d'esquerra republicana, amb la benevolença socialista? Són les dues directrius de majors possibilitats.

El cert és que el cos electoral francès ha votat en forma clàssica i en un sentit totalment oposat al sentit del vot en les darreres eleccions per al Landstag prussià.

L'equilibri suara demostrat és una fermança que la serenitat continua presidint el ritme del sufragi francès. Ja tenim dit, d'altra banda que Ginebra-París és l'antítesi de Moscou-Roma.

DOUMER-LEBRUN

La senyora Doumer mereix la banda dels sofriments per la Pàtria. Quatre fills i l'espòs holocaustats a la Pàtria, és una tràgica i gloriosa ofrena. Ens inclinem davant d'aquesta dama i davant dels morts que eren carn de la seva carn i amor de la seva vida.

Doumer ha cenyit ja la doble corona de llorer i murtra. Honor a l'home insigne.

Lebrun ha estat elegit substitut de la víctima preclara de l'estúpid atemptat. Aquesta elecció, feta per unanimitat és un acte de magnífica afirmació de solidaritat francesa, un gest que la gran democràcia francesa, la més sensible del món, ofereix al món com un exemple.

Lebrun comença el seu mandat en un moment en que l'horitzó francès està netejat de boirines. Una recent batalla electoral, de significat inequívoc, assenyala un camí a la resolució presidencial, si res no s'hi complica.

Desitgem que el seteni de Lebrun sigui pròsper i normal, normalitat que ara, després de la interrupció iníqua soferta per Doumer, té un sentit augural ben positiu.

LA TENSIÓ AUGMENTA

La caldera a presió de l'espectació pública en el que a l'Estatut es refereix, augmenta a mesura que passen dies. Si no ve el desinflament, es fa difícil de preveure on irem a parar, perquè la passió desbordada és mala consellera.

De seguir així, la consciència pública i popular Ebre enllà serà una fornal; en tals condicions el joc

Reportatges de VIBRACIÓ

LA LLUITA CONTRA LA TUBERCULOSI PULMONAR A LES COMARQUES GIRONINES. — IMPORTANTS DECLARACIONS DEL DR. BOSCH MASGRAU. — UNA VISITA AL DISPENSARI I A L'HOSPITAL. — GIRONA HA DE COOPERAR EN AQUESTA LLUITA ADQUIRINT EL SEGELL BENÈFIC.

La tuberculosi, aquesta antiga malaltia que ha esdevingut una terrible plaga en els temps moderns, és una de les preocupacions de totes les nacions, les quals destinen bona part de les seves activitats a combatre-la.

A Espanya, no començà aquesta lluita fins l'any 1910, constituint-se a Madrid un "Patronato de Lucha Antituberculosa", de caràcter oficial i nomenant Juntes Provincials. Malgrat la bona voluntat en què va iniciar-se, els resultats foren gairebé nuls, degut a què no trobà ambient en les esferes populars, ni pessetes en les esferes oficials.

Per combatre la tuberculosi pulmonar a la nostra ciutat, funcionaven solament, dues sales d'assistència a l'Hospital mantingudes per la Diputació.

En esdevenir la República, varen reorganitzar-se les Juntes Provincials i la Generalitat de Catalunya, comprenent tota la importància del problema, reorganitzà també l'assistència tisiòlega i anà a la construcció de dues noves sales d'assistència.

D'acord amb el Patronat, cedí i protegí la creació d'un Dispensari de Lluita i Acció Social als baixos de l'Hospital, la direcció del qual està encomanada al notable tisiòleg Doctor Bosch Masgrau.

Però la seva obra no acabà aquí. Creient de gran interès conèixer la funció i desenrotllament d'aquest Dispensari, ens hi hem personat.

Hem trobat la sala d'espera plena: una quinzena de pacients esperen torn; són les nou del matí. Fem present al Doctor Bosch Masgrau la nostra pretensió.

—Molta feina, veritat, Doctor?

—Ja ho veieu.

—Voldríem saber el funcionament d'aquest Dispensari. Es per VIBRACIÓ sabeu.

—Encantat. Podríeu tornar més tard ja veieu els que s'esperen.

—D'acord; a les onze?

—A les onze.

I el deixàrem en plena lluita contra el bàcil de Koch.

* * *

Fórem puntuals, ell també ! en el seu despatx, davant per davant,, ens conta ple d'entusiasme l'obra que s'està realitzant.

—Com podeu suposar, aquest Dispensari és completament gratuit. Ací visitem, receptem i donem injectables i medicinies fins que ens arriben els diners, per ara, cal consignar-ho amb joia, no han faltat completament i ara que estàvem a les acaballes, la funció qu eferen dimarts a l'Albèniz a la que el públic correspongué amb escreix, ens refarà un xic i ens permetrà comprar Sanocrisina, que no en teníem.

—Quin tractament seguiu amb el malalt quan ve a fer-se visitar?

—Quan entra en aquest Dispensari per primera vegada, l'examinem completament. Extenem una fixa on hi consten totes les característiques de la lesió pulmonar que pateix i periòdicament l'anem curant. Si la lesió és greu, no cal dir que després dels tràmits necessaris passa a les sales que visitarem després. L'estudi acuradíssim que fem de cada cas, no s'atura en el malalt solament, revisem la seva família per si s'hi troba algun cas lleu i el posem en cura seguidament. L'acció social que desenrotllem és la de procurar evitar el mal i extenem la nostra acció fins a l'habitació del malalt. En portem moltes de parets emblanquinades!

Junt a la cura material, fem la cura moral, vull dir que en molts casos fa més servei un bon consell que una injecció de cacodilato. Estem creant un cos d'infermeres que aniran a domicili, les quals ens informaran de les condicions de salubritat de les cases on els pacients resideixen i cuidaran els malalts on la nostra acció, per diversos motius, no ens permet arribar.

—En què consisteix el reconeixement dels malalts?

—Ultra la fitxa de què us he parlat, de gran utilitat, fem un anàlisi dels esputs, i en els casos necessaris fem radioscòpies. Ací teniu l'estadística de serveis prestats aquest primer trimestre d'enguany:

Malalts visitats per primera vegada, 90

Malalts que han passat pel Dispensari, 752.

Detall dels treballs efectuats:

Visites, 292.

Injeccions, 461.

Neumotòraxs, 49.

Radioscòpies, 121.

Anàlisis bacteriològics, 54.

—Quins dies teniu obert el dispensari?

—Oficialment els Dimecres i Divendres, matí i Dijous a la tarda. Malgrat el que us dic fem cures cada dia, perquè amb els dies assenyalats no en tenim prou.

—Quants tuberculosos creieu que hi ha per les nostres comarques?

—Sense exagerar, us puc assegurar que passen de cinc mil. Com podeu pensar, la nostra missió ens porta a prevenir el mal des de la més tendra infantesa, per això enviem a les llevadores i pares de les criatures nou nades aquestes tarjes, perquè ens les remetin emplenades i els enviem completament gratuit, naturalment, la vacuna i instruccions pels nadons.

Copiem el text d'aquesta tarja per creure'l de gran interès.

"Els pares de família convé que siguin coneixedors que a les comarques gironines un tant per cent molt crescut de nens nascuts de pares **tuberculosos** o criats en un ambient on hi hagi un **tuberculós** moren de tuberculosi; així mateix, però, en menys proporció els nascuts de pares sans i criats en medis sans.

Aquesta malaltia és tan extesa i a la vegada tan contagiosa, que tot i les precaucions i vigilància possible, és fa difícil de substreure-se'n. **La meningitis** i la **bronconeumònia** manifestacions terribles de la tuberculosi en la primera infància, són les malalties que més correntment vénen a trastor-

---

de les concessions de passatgers per carretera ha estat també objecte de moltes preocupacions a Girona. Però cap d'aquestes qüestions no arribà mai al grau de preocupació com una vaga, sobretot quan es planteja, no com una qüestió de millores econòmiques, sinó per raons morals, d'amor propi, de dignitat sindical o d'autoritat dins dels tallers o fàbriques.

A Girona els problemes d'ordre públic no m'han preocupat extraordinàriament, sens dubte pel bon tarannà dels gironins. En tot cas, en aquesta mena de conflictes, com en tots, per altra banda, sempre he practicat la política d'intervenir de seguida, de prevenir i evitar.

La qüestió social dintre el règim d'Estatut

Crec que les idees generals que han presidit i empès la gran transformació que estem vivint, no poden ésser desconegudes en l'aplicació del règim social a casa nostra. Aquestes idees s'inspiren en un gran sentit de generositat i de justícia social, i cap aquestes orientacions hauran d'anar, amb el ritme tan accelerat com sigui possible, però sense posar en perill la nostra riquesa, que és la base de la nostra existència com a poble.

Quant a solucions jurídiques en aquest aspecte interessantíssim del nostre esdevenidor, jo em sento avançat. Però que es tracti sempre de solucions jurídiques aplicades per la llei i per les autoritats competents. Imposicions al carrer, coaccions dels irresponsables i dels impreparats, violències i vagues generals sistemàtiques, revolucioneta trimestral... això, no. Això ha d'acabar a Catalunya, si no volem que la pertorbació metòdica acabi amb la nostra economia.

En altres termes i per acabar: lleis boniques, humanes, justes; implacabilitat pels sabotejadors professionals de l'ordre públic, marc necessari en què ha de desenvolupar-se la nostra vida pública.

Crec que amb aquestes notes escrites cuita-corrents, preses i deixades una dotzena de vegades entre la visita d'una comissió i un cop de telèfon, respondran d'alguna manera al qüestionari que "La Rambla" us proposa. Que em perdonin la seva direcció i els lectors si, per aquelles causes, són incoherents, incompletes, improvisades. El temps escàs que m'han deixat per a redactar-les no dóna per a més.

(c) Ministerio de Cultura 2005

nar la felicitat de les famílies.

Cal tenir present que actualment en aquesta província hi ha uns 5.000 malalts tuberculosos.

Per evitar-ho, el **Dispensari de Lluita Antituberculosa i Acció Social** a Girona té muntat un servei de vacunació preventiva antituberculosa, que posa a disposició de totes les classes socials de Girona i les seves comarques.

Aquesta vacunació és la de Calmet i Guerin, calent fer-se immediatament al neixement de l'infant; **el més tard dintre els deu primers dies** i s'administra per la boca sense necessitat d'injeccions ni escarificacions.

Avisant en aquest Dispensari Antituberculós, el mateix dia o al següent de néixer, indicant domicili i nom dels pares, o bé per mitjà d'aquesta mateixa postal per correu, serà suficient perquè oportunament sigui remesa la vacuna amb instruccions".

—I les pessetes per tot això, d'on surten?

—D'allà on podem. Ara hem creat aquest segell, la implantació del qual en molts països és d'un gran rendiment. Fou "inventat" a Dinamarca; vist l'èxit amb que fou acollit, Suècia i Estats Units el copiaren deseguida podent dir-se que avui dia, el segell a benefici de la Lluita Antituberculosa està establert a la majoria de països. Estats Units, que el té establert des de l'any 1906, ha fet uns ingressos de més de mil mil.lions de pessetes, permetent això construir 700 sanatoris. 6.000 escoles a l'aire lliure per a infants pre-tuberculosos i han creat un exèrcit de 12.000 infermeres. Nosaltres estem molt esperançats, i creiem que per les nostres comarques serà acollit amb afecte i ens proporcionarà bons ingressos.

—I creieu que la Generalitat en aprovar l'Estatut...

—... nosaltres confiem amb la Generalitat, però hem d'esperar i els malalts no poden esperar-se. Per això treballem i esperem.

* * *

Estem a la sala de dones de l'Hospital. Es l'hora de dinar. Unes mengen al voltant d'una taula, altres al llit; entre la sopa hi veiem dos rovells d'ou a cada plat, sobre la "carretilla" les cassoles curulles de carn i peix ens tenten i agafem gana.

El Doctor Bosch Masgrau, conversa amb les malaltes, nosaltres també i algunes rialles sonen a l'aire mentre en els rostres més pàl.lids floreix un somriure. L'estança és grata, la visió —malgrat algú cregui que exagerem— és alegre, el blanc ho domina tot, i les flors d'arreu l'estança i el canari que refila dintre la gàbia daurada, completen el quadro. La nostra admiració és sincera i la manifestem al Doctor, que ens contesta somrient.

Passem al departament d'homes. Es la mateixa grata visió; els malalts en ple dinar riuen els acudits del plaga de la colla, d'aquest plaga tan genuinament català que no manca enlloc, ni entre els malalts de l'Hospital!

Passem a les sales en construcció. Dues enormes naus que s'acaben d'enllestir, el lloc destinat als infants, les galeries esbatanades al sol per les cures de sol i de repòs, tot va desfilant com un film meravellós davant nostre.

Dintre el nostre pit hi batega una alegria que ens emociona i ens fa emmudir mentre mentalment regraciem els homes que fan per aquestes coses que qui sap si algun dia haurà de servir per nosaltres mateixos.

—Quants malalts teniu?

—N'haveu vist 30, a les sales de medicina en veureu 35 més que esperen que s'acabin aquestes obres per pujar.

I efectivament, entre els malalts de les més diverses enfermetats 35 tísics esperen que les obres s'acabin.

Ens acomiadem de Bosch Masgrau, i el felicitem tot agraint-li l'interès que ha posat en mostrar-nos tot el que havem vist.

I encara sota l'emoció de la grata impressió de les sales blanquíssimes, de les flors i del canari, escrivim aquestes ratlles que no dubtem seran ben acollides per tots els gironins que han de sentir-se orgullosos d'aquesta obra que a l'ensemps que posa en un lloc honorable els dirigents de la Comissaria Delegada de la Generalitat de Catalunya, i el Patronat de Lluita Antituberculosa, els honora tant bé com a fills d'una ciutat que tant es preocupa en resoldre els seus més difícils problemes i que la posa a la capdevantera de les terres germanes.

LLUIS BOTA I VILLÀ

Crida a les dones

Els amics de Llagostera, del "Grup Catalanista Republicà recentment constituït, han fet públic el següent manifest dirigit a les dones, que ens complavem en reproduir.

"Et dirigim aquestes breus paraules en nom d'un dels agrupaments que més ha treballat per a les teves reivindicacions.

Per raó de principi, creiem que el feminisme no és més que el complement lògic de l'adveniment general de la democràcia.

La concessió del vot no et podia ésser negada, acceptant el sufragi universal, ja que, considerat el vot com un atribut a la plena personalitat humana, negar-te'l a tú, constituiria una contradicció ofensiva i una greu injustícia.

Cal, però, que vegis, dona, la responsabilitat que tens contreta. Es necessari que surtis, per temps, sense abandonar els quefers domèstics, preocupant-te seriosament dels grans problemes que, amb solució o sense, es ventilen a fora, en la societat.

De no obrar així, donaries la raó als teus detractors que afirmen, no sols la teva manca actual de preparació per a prendre part en les lluites polítiques; sinó també la teva impossibilitat de capacitació ciutadana, que fonamenten en raons diverses.

Per la teva dignitat, doncs, és necessari que mostris la teva vàlua.

Avui, la dona **només** de sa casa és un petit ideal erroni. Tancada dins la llar, abstreta en els seus quefers, no veu altre món que aquell; no sent altres necessitats que les dels seus, no sap res de les lluites passionals que capgiren i revolten pobles i nacions.

En la nostra època, fa falta tenir una clara visió del món, fins per complir dignament els deures de la llar. Es necessita experiència, cultura general, art, coneixements d'higiene, pedagogia... no oblidem que a les teves mans, està la vida dels nostres infants; que tens una intervenció directa en la educació dels fills, i que en els primers anys de la vida és quan es defineix per a sempre el caràcter.

Es necessari que la dona faci una vida menys monòtona i menys frívola, entrant a l'aula, a la biblioteca, a la conferència, i no permaneixent aliena a la ciència, a l'art i a les superiors activitats humanes.

S'ha qualificat de masculina la nostra civilització i la nostra vida social. La societat humana, és com una gran família, i la família sense tú, dona, és com un cos sense ànima.

Tú, dona llagosterenca, posseeixes qualitats extraordinàries que, amb una educació completa, obtindran tota llur valor.

Una major col.laboració de la dona enriquirà l'obra impersonal de la cultura, li donarà bells matisos, altra sensibilitat, altra finura mental; la farà més plenament humana.

Han passat per a no tornar els jorns en què l'home ho era tot i la dona res... però pensa que en donar-te uns drets, contreus unes responsabilitats que no deus ni pots eludir.

La teva col.laboració és esperançadora. "Si tú vols, dona, tens igeni per a embellir-ho tot. Per això la teva ànima, unida als teus encants, es farà contagiosa; farà enrogir a més d'un home, fent-lo eixir de son silenci i covardia. Posarà en moviment la gran massa de neutres i indecisos..."

Els nostres ideals, segons manifest recentment sotmès a l'opinió, poden concretar-se en els quatre principis de **Catalanisme, Liberalisme, Democràcia i República.**

Treballarem sempre en la lluita per a la teva dignificació, la teva cultura i la plena consecució de les teves reivindicacions. Si el nostre ideari et plau, per Espanya republicana, per Catalunya i les seves llibertats, per l'avenir de Llagostera, per la teva dignificació: **col·labora amb nosaltres."**

Llegiu i propagueu VIBRACIÓ

ANTENA

polític, àdhuc el parlamentari, pot oferir sorpreses.

Per a contrarrestar aquella explossió passional els catalans només podem mantenir a tot event la màxima serenitat. Una serenitat heroica, com si el que passés no es referís i ens afectés a nosaltres.

Es un gran moment de prova, com mai Catalunya no havia passat; com en la nostra història no n'existeixen precedents. Es un moment de prova i d'angoixa.

El tumulte al carrer pot ésser sufocat fàcilment pels agents al servei de l'ordre; el que costa més de refrenar és el tumulte als esperits. I això s'encomana i fa perdre els estreps àdhuc als homes de bona fe.

Imagineu què no faran els homes que cerquen l'aprofitar un moment propici per tirar aigua al seu molí! Imagineu quin complot poden pastar les tendències de raça, els impulsos temperamentals, irrefrenats, les concupiscències polítiques i els odis antirepublicans, en monstruosa barreja!

POBRESA DIALÈCTICA

El tòpic de sempre és l'argument únic emprat per a combatre l'Estatut, des de Palència fins a Càdiç; des de Saragossa fins a Salamanca. El tòpic de l'unitat nacional.

No hem avençat gaire en aquest punt. Catalunya en sufocar veus estridents, en portar als llavis el ram d'olivera de la concòrdia, no ha estat creguda, o millor, no han volgut creure-la. Si s'hagués cregut en la sinceritat catalana, amb quina excusa s'haguera combatut la voluntat catalana?

Sembla talment que Catalunya planteja el seu problema de llibertat autonòmica per primera vegada en el món. Si en règim autonòmic viuen Suïssa, Alemanya i els Estats Units, entre altres nacions, sense que la unitat política de l'Estat en pateixi, amb quin dret s'argumenta sobre un vaticini, sobre una fantasia profètica? I el magne exemple de l'Imperi Britànic durant la gran guerra no és prou eloqüent?

Les separacions materials, els moviments secessionistes, les desintegracions solament es provoquen en la realitat, quan abans s'ha produït una separació espiritual. Eviteu la causa d'aquesta desintegració prèvia, donant a cada u el que sigui seu, i mantindreu là unitat política. Doneu la ilibertat autonòmica a Catalunya i assegurareu l'unitat estatal d'Espanya.

UN MÍTING HISTÒRIC?

Els propagandistes del míting que demà celebrarà a Girona la "Lliga Regionalista", posats a rodolar per la pendent del ditirambe, qualifiquen l'acte d'un "míting històric". No creiem haver de remarcar la desproporció de l'adjectiu.

El que ens cal remarcar, però, és l'abundància d'auto-ensabonada amb què tracten les seves coses i els seus homes els regionalistes gironins, i els ponderatius que gasten en donar compte de les actuacions pròpies, per minúscules que siguin. Ho bombegen tot amb tal exageració, que hom podria creure que només els regionalistes tenen el monopoli de les coses. Es pueril i grotesca aquesta manca de ponderació i austeritat! Ara mateix apar que no fan mítings sinó ells i a cada pas atribueix a projectes modestos unes proporcions colossals, quan tota activitat de propaganda ha d'ésser un fet normal en els partits polítics.

"Gran míting" diuen els cartells; "míting històric" diuen els titulars; qualsevol diria que han descobert una aurora boreal o que aplegar un miler i mig d'invitats en un teatre els sorprèn tant com els admira.

PER L'AGENÇAMENT DE LA LLAR

Avui a la Biblioteca popular per a la Dona, sota la direcció dels senyors Marco i Baró, del "Foment de

AJUNTAMENT

CARNET D'UN ESPECTADOR

A l'entrar en el saló de sessions ens sorprèn agradosament l'escut de la ciutat dalt de la presidència, donant un caire noble i senyorívol a aquelles pareds sumptuoses.

Es comença la sessió, presidida pel nostre amic Sr. Miquel de Palol, amb assistència dels regidors senyors Dalmáu, Vidal, Busquets Ventura, Julià, Escatllar, Rahola, Colomer, Ribas, Vilardell, Cerezo, Busquets Norat, Bonmatí i Tomàs.

En la correspondència i despatx oficial, esmentarem: comunicat del Centre Catalanista, renunciant al Teatre Principal; del Dr. Massa demanant permís d'ús de l'escut de la ciutat en la documentació de la clínica que regenta; del Sr. Nouviles en nom del gremi de carnicers, sobre part mecànica que s'ha de construir en l'escorxador i convit al municipi per a assistir al Congrés internacional que es celebrarà a Londres el 23 del mes que som.

D'Hisenda s'aproven els dictamens: concedint pròrroga de concessió dels cafetins del Teatre, a Enric Planells; contribuint amb 250 pessetes a l'homenatge que Sitges projecta a la memòria del que fou gran amic de Girona, En Santiago Rusinyol; concedint concert parada a la Rambla a Manuel Milà.

De Cultura hi ha: Dictamen concedint el Teatre Municipal a tres companyies, dues de comèdia i una d'operetes i revistes. El Sr. Tomàs fa llegir les instàncies i protesta de què s'atorgui el Teatre Municipal per a representar-hi vodevill. La presidència contesta que no es tracta d'una obra pornogràfica com les que es feren dies enrera al Teatre, sinó d'una obra de gran èxit que ha recorregut tots els principals teatres de Catalunya. Intervenen els senyors Bonmatí, Pascual, Busquets i després de molt discutir s'aprova el dictamen amb el vot en contra dels senyors Tomàs, Bonmatí i Busquets Norat.

Altre debat que dura molta estona el promou el dictamen condicionant la concessió del Teatre Municipal per a actes públics. Per fi, després d'intervenir-hi els senyors Bonmatí, Dalmau, Tomàs, Cerezo i la Presidència, s'acorda que per a celebrar-hi conferències sigui sense remuneració i quan siguin mítings, s'abonin 150 pessetes per a llum i altres despeses i 100 pessetes en caràcter de lloguer. Voten en contra els senyor Tomàs i Bonmatí.

S'acorda: Acceptar l'oferiment de la societat choral "La Veu de Clavé" i facultar a la presidència per a què delegui un senyor regidor; adherir-se a l'homenatge al Sr. Narcís Xifra Masmitjà; donar l'excedència al senyor Victorià Vallejo.

De Foment, s'acorden tres dictamens sobre cessió de terrenys i construcció de voreres dels senyors Martí Regàs, Germans Escatllar i Matilde Vinyes, i altre atorgant permís de lloc públic a Emili Llausàs, després d'unes aclaracions del Sr. Colomer i Cerezo referent al lloc que dit senyor demana.

S'aproven: Proposició de Foment sobre venda de materials procedents d'enderroc de baluarts; altre sobre denominació i numeració del carrer de Joan Maragall; de Cultura per a adquirir 60 cadires de balca i reparació de les otomanes del saló de descans del Teatre Municipal, i per últim passa a la Comissió una del Sr. Dalmáu sobre trànsit rodat.

El Sr. Palol assabenta al Consistori que el ministre Sr. Albornoz, aprofitant la seva anada a Blanes, ha notificat al Sr. Governador que desitja visitar Girona, i en nom del Sr. Ametlla convida als senyors regidors a anar a rebre al Sr. Ministre el dissabte a les tres de la tarda. Com l'estada a aquesta ciutat ha d'ésser breu, demana se'l faculti per a obsequiar al senyor Albornoz amb unes pastes. El Sr. Rahola fa una moció, que passa a Cultura, sobre canvi de nom de la Plaça de l'Hospital i Hospici.

I sens res més, va donar-se per finida la sessió.

FRIC

Llengua pròpia, esperit propi, cultura pròpia constitueixen el gran fet nacional. Catalunya té aquests senyals inequívocs. Catalunya és nació. ¿Què hi fa que els textos oficials li diguin regió de la nació espanyola? Una Constitució i un Estatut duren anys. La cultura i l'esperit i la llengua d'una nació duren segles.

ROVIRA I VIRGILI

Partit Catalanista Republicà

El míting de Llagostera

Diumenge passat en l'ample saló d'espectacles del "Casino Llagosterense" i davant d'un públic molt nombrós, en el que figuraven nodrits estols de dones, tingué lloc el míting inaugural organitzat pel "Grup Catalanista Republicà" d'aquella vila.

Presidí l'acte el doctor Domènec Pascual, que féu un parlament presentant el partit local, que vol viure en amical entesa amb els altres nuclis republicans, exposant les directrius ideològiques del P. C. R. i fent la presentació dels oradors. Fou molt aplaudit.

El seguí en l'ús de la paraula el senyor Lluís G. Franquesa, el qual digué que com a aimant i coneixedor de Llagostera voldria que els sentiments de liberalisme i democràcia, que són els que animen el nostre Partit dins de Catalunya i de la República, fossin compartits per tots.

Durant el discurs i en acabar escoltà llargs aplaudiments.

Les senyoretes Encarnació Miquel i Teresina Isern, feren dos atinats discursos, parlant de la intervenció de la dona en política, interromputs pels aplaudiments entusiastes de la concurrència.

Els senyors Bernades, Camps i Arboix i Regassol, parlaren a continuació, en termes brillants, tractant de l'ideari del partit, del seu contingut liberal i catalanista, del què significarà l'Estatut i del que serà Catalunya una vegada implantada i en marxa l'autonomia. Tots foren ovacionats.

Assistien a l'acte representàcions d'adherits al P. C. R. d'altres poblarions d'aquelles romarques selvatanes, totes les quals donaren una nota d'optimisme respecte la vibració popular en aquests moments.

El "Grup Catalanista Republicà" de Llagostera ha inaugurat la seva vida política amb èxit remarcable, auguri de fecundes consecucions. Felicitem els amics de Llagostera.

★

DEMA A CELRÀ

Ha quedat constituït a Celrà el Foment Catalanista Republicà, amb la següent Junta directiva:

President, Joan Romagós; Vispresident, Joaquim Faura; Tresorer, Joaquim Camps; Secretari, Joan Vicens; Vocal 1.er, Lluís Alunes; Vocal 2.on, Enric Llorà; Vocal 3.er, Miquel Amalrich.

Diumenge vinent inaugura la seva vida política amb un míting d'afirmació catalanista republicana, en el qual parlaran els nostres amics i companys Lluís G. Franquesa, Josep Pla Dalmáu i Joaquim Camps Arboix.

Desitgem a la nova entitat moltes prosperitats i molts anys de vida.

El liberalisme concebeix la llibertat no com un do natural, sinó com un mitjà de desenrotllo. Els homes no neixen lliures, sinó que n'esdevenen, i es conserven lliures en tant que mantenen activa i vigilant llur autonomia; en tant que exerciten constantment llur llibertat.

ROSSELLI

(c) Ministerio de Cultura 2005

SURT ELS DISSABTES.
Preu de subscripció: 2'50 ptes. trimestre
NUMERO SOLT: 10 CÉNTS

VIBRACIÓ

Setmanari Catalanista Republicà

REDACCIO I ADMINISTRACIO:
Forsa, número 6, baixos.
IMPREMTA: Premsa, n.º 5

Mirador esportiu

TORNEIG COPA LLEVANT

Rasultats de la cinquena jornada

Sant Andreu-Ripollet, 3-3.
Granollers-Júpiter, 2-1.
Badalona-Iluro, 2-2.

Puntuacions

	Partits				Gols		
	J	G	E	P	F	C	P
Júpiter	4	3	0	1	6	3	6
Badalona	4	2	2	0	15	7	6
Sant Andreu...	5	2	1	2	9	12	5
Ripollet	4	2	1	1	10	7	5
Iluro	5	1	2	2	10	12	4
Granollers	4	1	1	2	8	9	3
Girona	4	0	1	3	6	11	1

* * *

L'última jornada podem dir pels resultats més amunt apuntats, que s'ha descapdellat, sense anotar-se cap dels equips contendents una victòria per un gros marge de punts. Tots els resultats reflexen un nivellament força remarcable, ço que fa que no quedi aclarida la incògnita del primer lloc de la puntuació, i molt menys la possibilitat del gunanyador.

La derrota del Júpiter, vé a augmentar considerablement l'interès d'aquesta competició, que junt amb el Badalona, mantenen un empat ocupant el cap davanter de la classificació seguits de prop pel Ripollet amb la mínima diferència.

El Girona ha descansat aquesta jornada i esperem que en la propera sabrà fer-se amb els dos primers punts, tota vegada que els factors que entren en joc li són favorables.

* * *

Per a demà diumenge tindran lloc els següents partits d'aquesta competició:

Júpiter-Badalona
Ripollet-Granollers
Girona-Sant Andreu

El partit del màxim interès el jugaran els costenys al camp del Poble Nou; els dos adversaris per ésser els dos equips que amb més probabilitats d'èxit poden aspirar a guanyadors d'aquest torneig i la coincidència que llurs puntuacions siguin d'empat, dóna dret a esperar-ne un match molt interessant i probablement senyalarà de nou, el capdavanters de la classificació; quan menys per uns quants partits.

El club que, d'aconseguir una partida favorable per a demà en el seu propi terreny podria alterar inclús el primer lloc, seria el Ripollet, tota vegada que durant la pròxima setmana podrien ésser tres els primers equips amb empat a set punts. Altrament volem creure que el Granollers no s'adormirà damunt la seva victòria, aconseguida sobre del Júpiter, fugint d'aquesta forma de l'últim lloc que el Girona li disputarà.

★

Girona i Sabadell empaten a un gol, en partit de benefici al notable jugador J. M. Corredor.

Amb un temps molt insegur i acompanyat d'una sèrie de factors poc corrents a Girona — cines, teatre, toros, aplec, futbol, etc., etc.,— en una mateixa diada, s'ha jugat aquest partit de benefici a favor del bon esportiu En Josep M. Corredor, amb les seves conseqüències, la qual cosa ha fet que el projecte resultés d'una eficàcia, podríem dir-ne, nulla.

Hom veuria amb satisfacció, que en data propera i més escaient, es repetís aquest benefici.

La primera part fou de domini per part dels jugadors forans, els quals pressionaren molt freqüentment la porta dels gironins a l'ensems que jugaren un partit molt vistós; els locals saberen defensar-se dignament tot contrarestant joc del Sabadell.

Amb satisfacció podem anotar que, després de moltes jornades jugades a Vista Alegre, el Girona ha sabut reaccionar a la segona part, cosa que ja no hi estàvem avesats, aconseguint d'aquesta forma apuntar-se un magnífic gol per obra d'Iñíguez, en rematar un centre de Ferrer II, i acabant la partida amb un magnífic resultat.

Celebraríem que demà, enfront dels jugadors de Sant Andreu, el Girona no s'oblidés novament que el partit consta de primera i segona part.

★

III Aplec Excursionista a Finestres

El passat diumenge es celebrà el III Aplec organitzat pel Grup Excursionista i Esportiu Gironí a Santa Maria de Finestres, tal com ja anunciàrem.

El temps plujós que venim patint qui sap el temps, amenaçà seriosament en aigualir la festa. Amb la quantitat d'aigua que caigué durant el dissabte i quan faltaven solament poques hores per arribar a l'hora fixada — les 5 del matí del diumenge — que haurien fet desistir els més optimistes, no defallí l'entusiasme dels organitzadors del nostre benemèrit Grup, i així veièrem com a la matinada del diumenge feien cap a l'Avinguda de Ramon Folch una gran quantitat d'excursionistes que foren seguidament transportats a Sant Aniol amb 10 grans automòbils.

L'ascensió a peu de Sant Aniol a Finestres es feu a gran pas; els camins i corriols curosament nssenyalats com ens tenen acostumats els nostres excursionistes, facilitava la tasca dels nou vinguts. Feia bonic, feia bo de veure aquella munió de gent jove pujant muntanyes amunt.

Serien les 9 del matí, quan al cim de Puigsallança fou hissada la bandera catalana, mentres una dobla gironina tocava "Els Segadors" en mig de l'entusiasme i els aplaudiments de la nombrosa concurrència.

Una hora més tard es resaren misses i començàren els variats concursos, seguiren curses atlètiques, audicions de sardanes i les acampades arreu d'aquest magnífic mirador de la Garrotxa.

A mitja tarda i per tongades, poc a poc la gent anà desfilant muntanyes avall en direccions oposades, El "Grup" té la virtut de convertir l'Aplec en una confluència de puix que els aplecs que organitza el ciutadans d'ací i d'allà de les nostres contrades. La seva fama d'infatigables i bons organitzadors és arreu coneguda i elogiada.

Prop de les sis, els excursionistes gironins, emprenien des de Sant Aniol el retorn a la nostra ciutat, alegres i satisfets d'haver fruït a cor ple una gran jornada d'esbarjo.

No cal dir com restem satisfets d'aquest III Aplec d'enguany i tot esperant-ne un altre, solament ens resta felicitar els infatibles excursionistes i organitzadors gironins.

M.

ANTENA

les Arts Decoratives" i el patronatge de la Comissaría de la Generalitat a Girona, començarà el curset de sis lliçons, exclusivament per a dones, a favor de l'agençament de la llar humil.

La millora de la llar, sobretot de la llar obrera i menestrala, és una aspiració nobilíssima i d'una excellent funció social. Una llar amable, acullidora, ben tinguda, és un reconfort pel dolor, una finestra oberta al benestar i un símptoma d'elevació espiritual.

La dona gironina, sobretot la de condició modesta, no pot restar indiferent a un ensenyament que pot tenir òptimes conseqüències per ella i pels éssers familiars que han de compartir les dolces hores de l'intimitat casolana, que han de participar d'unes mateixes alegries i que han de compartir uns mateixos pesars.

Aquesta orientació, per fi, és fecunda socialment, perquè contribueix a augmentar el nivell de cultura de les classes modestes i a obrir nous horitzons per l'exercici d'uns drets que escurcen desnivellacions i diferències.

Desitjem al curs anunciat, el més esplendorós dels èxits i la màxima eficàcia en els resultats.

PRIMAVERAL

De fet dijous passat fou el primer dia de primavera. El sol magnific, l'aire tebiejat. Recorre en un dia així la nostra terra és un encant i un descans.

Tots els sentits s'ubriaguen en l'esclat de la natura en festa major. L'esguard sobretot, damunt del verd de camps i arbredes, reposa idíllicament.

Tot és vida. Els rius i les rieres fan de llit a les aigües corrents, com mai abundoses; les collites brosten que és un bé de Déu; els marges es cobreixen d'herbatges molçuts i de flors diminutes; l'ocellada xiscla en transports d'esbalotament.

L'anyada és prometedora. Feia anys que no ho havia estat tant. Si cap màrfuga en destarota el curs, enguany la collita d'hivern serà esplèndida. Les forratgeres s'espesseeixen que és un gust i les tardanies apunten com una benedicció. La saó nodreix les deus, assegurant-ne l'abundor a l'estiuada, i les boscúries, xopes d'humitat, allunyaran el malastre de l'incendi.

Qui pot sentir-se pessimista de bona fe, voltat de tantes meravelles i prometences?

Cal aixecar l'esperit, que és pròdiga i exhuberant la primera anyada de la República!

Gràfiques DARIUS RAHOLA. — Girona

VIBRACIÓ

SETMANARI CATALANISTA REPUBLICÀ

El senyor ..... *que*

viu a ..... *carrer de* .....

es subscriu al periòdic.

(data) .....

EL SUBSCRIPTOR,

Senyor Administrador de "Vibració" - Força, 6, baixos. - GIRONA

Noticiari

El dilluns passat, a la Secció d'Economia es procedí al repartiment de les 3.000 tones de blat exòtic concedit a aquesta província per als fabricants de farina, tenint en compte la molturació normal que cada u d'ells ha vingut fent durant l'última collita.

A Santa Eugènia de Ter el proppassat diumenge, convocada per l'Alcaldia, va tenir lloc una reunió de veïns d'aquell poble, per a donar-los compte d'haver rebut una comunicació de l'Ajuntament d'aquesta ciutat, sollicitant l'agregació d'aquell municipi al municipi de Girona. Per unanimitat es va acordar oposar-s'hi tota vegada que tal agregació representaria un perjudici pels interessos d'aquell poble.

Ha estat nomenat Jutge especial per a entendre en totes les demandes de revisió de renta, formulades pels arrendataris de finques rústegues, el Jutge de primera Instància de Santa Coloma de Farnés, el qual passarà a residir a Girona.

Aquest Jutge especial entendrà en totes les demandes de revisió presentades en els diferents partits judicials de la província.

El Sr. Ametlla es traslladà a Barcelona per tal de donar personalment el condol al President de la Generalitat amb motiu de la mort de la seva germana.

També conferencià amb el Conceller de Governació, senyor Terradellas qui, probablement la pròxima setmana vindrà a Girona acompanyat dels Governadors de Barcelona, Tarragona i Lleida i d'altres personalitats, per a parlar d'afers polítics i administratius.

Dos agents de policia, especialitzats en descobrir robatoris, han arribat a Girona, per tal de treballar per la captura dels autors del robatori comès al domicili del metge senyor Jubert.

Demà diumenge, a les 11 del matí, tindrà lloc al Teatre Albéniz de Girona, un míting organitzat pel Centre Catalanista de Girona i Comarca.

Prendran part en dit míting, el senyors següents: Pere Rigau Vila, de la Joventut Catalanista de Girona; Josep Codolà Gualdo, de la Joventut Nacionalista de la Lliga Regionalista de Barcelona; Ramon Xifra Riera, del Centre Catalanista de Girona, el diputat Joan Estelrich Artigues i l'ex ministre Joan Ventosa i Calvell.

A la tarda, en el dit "Centre" se celebrarà un areunió, i en el domicili particular del senyor Marquès de Camps, es reunirà la secció femenina del Centre Catalanista per a organitzar definitivament dita secció. Assistirà a la reunió la senyora Vídua de Verdaguer Callís.

La entrada al míting ja esmentat serà per rigorosa invitació personal.

El curset que en pro de la llar humil es donarà a la Biblioteca Popular per a la Dona, constarà de sis lliçons essent assenyalades per a llur explicació les següents dates del present mes de maig: lliçons primera i segona: dies 14 i 15; tercera i quarta: dies 21 i 22; cinquena i sisena, dies 28 i 29.

El curs va exclusivament dedicat a la dona gironina i molt especialment a la classe humil, que resta invitada a concórrer-hi baldament no pertanyi a l'entitat propulsora del Curset i que ha invitat els illustres conferenciants.

Ha pres possessió del càrrec de Jutge municipal d'aquesta ciutat, pel qual ha estat recentment nomenat, el senyor Pere Puigvert.

En reunió celebrada al Govern civil, entre els venedors i proveïdors dels mercats d'aquesta ciutat, i les Autoritats de Girona, l'Alcaldia recabà dels subministradors les rebaixes que siguin possibles, en els articles d'immediat consum, la qual promesa ve realitzant-se.

A fi que els ciutadans tinguin una norma dels preus que regeixen a la plaça, l'Alcaldia, de moment, facilita avui els preus que fan referència a hortalisses i altres derivats, d'acord amb els industrials interessats; preus que en aquesta data, al major i detall, són els següents, sens perjudici que aquesta informació es faci extensiva a altres articles, en el successiu, si així l'Alcaldia ho creu convenient.

Preus al major: Llimones 100 q. 40 i 35 pessetes. Tomàquets, caixò de 10 q. 8 ptes. Pèsols tendres (del país), 100 q. 40 i 30 ptes. Faves tendres, 100 q. 20 ptes. Escarxofes, 100 q. 5 ptes. Taronges, 12 i 6 ptes.

Preus al detall: Llimones, una 20 cèntims màxim. Plàtans, un, 20 i 15 id. Mongetes tendres, lliura, 70 i 60. Patates, quilo, 55 i 25. Tomàquets, quilo, 1'75 i 1'50. Pèsols tendres (del país), quilo, 60 i 40. Faves tendres, quilo, 25. Escarxofes, dotzena, 50 i 40. Taronges, dotzena, 3 i 60.

Per tal de facilitar el retorn dels excursionistes i demés viatgers que vulguin aprofitar l'avinentesa de les diades de Pàsqua per a les seves excursions a la comarca d'Olot a Girona, la Companyia del Ferrocarril d'Olot a Girona ha disposat per al proper dilluns, dia 16, a més del servei de trens ordinari, l'extraordinari següent:

Tren núm. 7, que surt d'Olot a les 18'13 i arriba a Girona a les 20'53.

Tren especial, directe, amb parada a Sant Feliu de Pallarols, que sortirà d'Olot a les 15'40 i arribarà a Girona a les 17'40.

L'Alcalde del Perthus senyor Casademont ha estat a Girona per invitar el governador a un àpat que a Perpinyà li ofrena el Prefecte dels Pirineus Orientals, M. Leroy.

El senyor Ametlla ha acceptat l'ofrena del seu col·lega de França i ha manifestat que probablement la pròxima setmana es traslladarà a Perpinyà per a saludar al Prefecte i altres personalitats franceses que l'invitaren anteriorment.

El dijous el senyor Ametlla comunicà a la premsa que havia parlat per telèfon amb el ministre de Justícia senyor Albornoz per concretar els detalls del seu viatge a Blanes i a Girona.

El senyor Albornoz arribarà a Barcelona amb l'exprés de Madrid i seguidament es traslladarà a Blanes en automòbil on arribarà a les 10 del matí. Probablement l'acompanyaran el governador civil de Barcelona senyor Moles, el President de l'Audiència senyor Anguera de Sojo, el comandant de la 4.ª divisió, general Batet i altres personalitats.

A Blanes esperaran la seva arribada el governador senyor Ametlla, el comandant militar de Girona, general Eugenio de la Torre, el President de l'Audiència, el Delegat d'Hisenda, el Comissari de la Generalitat, l'Alcalde de Girona, el Cap d'Obres Públiques, el Cap de Ports i les demés autoritats municipals.

A les 11, es col·locarà la primera pedra de les obres de continuació del port i després tindrà lloc un banquet.

A les 3 de la tarda, vindrà el ministre a Girona, visitarà l'Ajuntament on serà obsequiat amb un xampany d'honor. En el mateix Ajuntament rebrà la visita de totes les autoritats, Alcaldes, Caps d'administració i demés ciutadans que ho desitjin.

En l'acte que es celebrarà a l'Ajuntament, el senyor Ametlla prega a totes les autoritats i funcionaris que es donin per invitats.

El senyor Ametlla ha manifestat que faria aquest viatge prescindint de tots els honors que li pertoquen com a ministre de la República.

(c) Ministerio de Cultura 2005